

ved den almindelige Beskatning. Vi maa derfor henstille til Rigsdagsudvalget, at baade Formuestigningsafgiftens og Stabiliseringslaanets Byrder gennem en Fordeling over en bredere Front lettes for den enkelte. At det bliver de største Formuestigninger og de største Kapitaler, der forholdsvis maa bidrage mest, lader sig maaske ikke afvende, men det bør ikke være disse alene, der yder et ekstraordinært Bidrag til Sanering af Landets Pengevæsen.

Naar Forslaget om en Formuestigningsafgift tillige motiveres med Ønsket om i nogen Grad at redressere den under Krigen indtraadte øgede Ulighed i Indkomst- og Formuefordelingen, maa det heroverfor fremhæves, at den Aflastning af den brede Befolknings fremtidige Skattebyrde, som en saadan Redressering skulde medføre, er af saa ringe Størrelsesorden, at den er uden praktisk Betydning og i hvert Fald ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til de Ulemper, der paaføres Landets Erhvervsliv. Det kan saaledes forudses, at den Rentebesparelse, Staten opnaar ved at udskrive Afgiften i Stedet for at optage et Statslaan af tilsvarende Størrelse, for største Delens Vedkommende vil medgaa til at dække den Nedgang i fremtidige Skatteindtægter, som vil blive Følgen af Afgiftens Optrækning. Statens Nettobesparelse som Følge af Formuestigningsafgiftens Udskrivning kan derfor ikke antages at ville overstige 5—10 Mill. Kr. aarlig eller omkring $\frac{1}{2}$ pCt. af Statens forventede Udgiftsbudget i det kommende Aar.

Formuestigningsafgiftens Udskrivning vil saaledes ikke kunne skabe Mulighed for en mærkbar Lettelse af Befolkningens fremtidige Skattebyrder, og da den som „Retfærdighedshandling“ betragtet er højst ufuldkommen, dels fordi den behandler alle Formuestigninger uanset Oprindelsen ens, dels fordi store tekniske Vanskeligheder ved Formuestigningernes rette Opgørelse gør sig gældende, finder vore Organisationer, at de Fordele, den frembyder, ikke tilnærmelsesvis kan opveje dens skadelige Virkninger paa Erhvervslivet.

Vi henstiller indtrængende til Udvalget, at Spørgsmaalet om det betimelige i at udskrive en Formuestigningsafgift overvejes ud fra de her anførte Betragtninger.

Angaaende Forslagets enkelte Punkter ønsker vi at fremsætte de i det følgende anførte Bemærkninger.

Stigningsperioden.

Det fremgaar af Forslaget, at Formuestigningsafgiften tænkes udskrevet paa Grundlag af Forskellen mellem Formuen ved Udgangen af det Regnskabsaar, der ligger til Grund for Skatteansættelsen for Skatteaaret 1946—47 og tilsvarende Formue for Skatteaaret 1939—40. For afgiftspligtige, hvis Regnskabsaar følger Kalenderaaret, har denne Regel til Følge, at ogsaa den Formuestigning, som er foregaaet i Perioden 1. Januar 1939 indtil Krigens Udbrud den 1. September s. A., inddrages under Beskatningen. Det maa tillige erindres, at adskillige Virksomheder benytter et andet Regnskabsaar end Kalenderaaret, og for disses Vedkommende vil den foreslaaede Ordning betyde, at Statusopgørelser tilbage til 1. April 1938 vil komme til at danne Grundlag for Basisformuens Fastsættelse, saaledes at saadanne Virksomheders Formuestigning i indtil ca. $1\frac{1}{2}$ Aar før Krigens Udbrud vil blive ramt af Afgiften. Dette kan ikke være i Harmoni med Stigningsafgiftens Hovedmotiv, som ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget er „at redressere en Del af den Ændring i Formuefordelingen, som er opstaaet herhjemme under Krigen“.

Afgift af den Formuestigning, som har fundet Sted over en Række Aar, vil altid indebære mange Uretfærdigheder, og jo længere Perioden er, jo større og talrigere bliver Uretfærdighederne. Der er næppe nogen tvingende Grund til at gaa saa langt tilbage som til Formueansættelsen for 1939—40, det maa være rigtigere at benytte Formueansættelsen for 1940—41 som Udgangspunktet. Ganske vist var der 4 Krigsmaaneder i Aaret 1939, men der var 8 Fredsmaaneder, og Aaret 1939 var saa lidet krigspræget, at der ikke kan indvendes noget alvorligt imod at tage Udgangen af 1939 som Udgangspunkt. Derved vil Vilkaarligheden og Uretfærdigheden over for mange Borgere blive formindsket, og det bør erindres, at man i Norge er gaaet denne Vej. Vort Udvalg henstiller derfor indtrængende, at Udgangspunktet ændres overensstemmende, eventuelt saaledes, at der gives de afgiftspligtige Valgfrihed mellem at faa Formueansættelsen for 1940—41 eller 1939—40 lagt til Grund.

Specielt ønsker man at pege paa, at adskillige afgiftspligtige under Stigningsperioden har faaet Ligningsdirektoratets Tilladelse til en Omlægning af deres Regnskabsaar. Herved er Stigningsperioden for Flertallets Vedkommende gjort længere end de